

FREGA VINCENZO 33 YEARS OLD

FERDINANDO FREGA

VINCENZO FREGA, 33 JAAR OUD

THE FAMILY · 11

'n Seun wat op drie-en-dertig as direkteur aangestel is, 'n moeder in trane, en die gondelfoto's wat sy pa eens in Kalabrië geneem het.

Gillettenarrative verwelkom jou. Jy weet nog nie hoe gelukkig jy is nie – jy is op die punt om iets te ontvang, en niemand het iets in ruil van jou gevra nie. Jy stap nou my wêreld binne, so naby dat jy aan die lem kan raak. Maar ek verkoop nie lemme nie. Daardie een behoort net aan my moeder. Wanneer dit eindig, sal jy nie meer dieselfde wees nie. Jy sal reeds na die volgende een soek. Begin vir eers hier. Gun jouself hierdie oomblik.

Elisabetta, my laaste vrou – nee, eintlik my enigste vrou tot vandag, 9 Oktober 2026 – het snikkend my kamer binnegekom en tussen die snikke deur daarin geslaag om te sê:

“Ek het emosioneel geraak.”

Toe het sy begin huil.

Ek was bekommerd dat iets slegs gebeur het. Miskien het sy een van my onvoltooide projekte ontdek. Of iemand het die deurklokkie gelui, gesê sy van is Frega, en gevra om sy pa te sien.

Gelukkig was dit nie een van die twee nie.

Ha ha ha.

Sy het 'n oproep gekry van ons seun Vincenzo, wat op die jeugdige ouderdom van drie-en-dertig as direkteur aangestel is van een van

die grootste hipermarkte van 'n bekende Duitse kleinhandelsketting in Noord-Italië.

En dit het baie gesê oor wie hy was.

Sy naam het alles verklap.

Net soos sy oupa, die eerste Italiaanse GILLETTE-MAN.

Iemand van wie jy nie sou verwag dat hy bestaan nie.

Ek was nuuskierig om te weet hoe hy dit reggekry het, so ek het gaan delf in die besonderhede wat sy ma kon verskaf.

Sy het my vertel dat hy, heeltemal op eie inisiatief, 'n reeks projekte ontwikkel het en die voorblaaie daarvan aan die Italiaanse kommersiële bestuurspan voorgelê het, kompleet met foto's van die GONDEL-UITLEG.

Hy het almal in die vertrek – en enige mededinging – ver agter gelaat.

Niemand het dit nog ooit gedoen nie.

Sy bestemming het begin ontvou.

Hy was die eerste in Europa.

Dit het my opgeval dat ek ook, op die ouderdom van agt-en-twintig, 'n soortgelyke projek by GILLETTE ITALIA ontwikkel het. Ek het aan die Italiaanse direksie foto's voorgelê van die gondels in 350 supermarkte regoor Kalabrië, wat ek saam met my uitstalspan van net vroue gemaak het.

Die foto's het die tradisionele uitstal-UITLEG gewys langs 'n tweede produkplasing, direk met die eienaar van elke winkel beding.

Ek het vir die eienaars gesê dat hulle supermark oor die hele wêreld gesien sou word, van Milaan af tot in Boston.

Geen Kalabriese man kon ooit nee sê vir 'n vrou nie.

En selfs vandag, op een-en-sestig, kan ek dit net bevestig.

Ek was nooit seker dat daardie foto's werklik oor die hele wêreld gesien sou word nie.

Maar ek het my werk gedoen.

Verkoop wat niemand ooit kon koop nie:

'n hoop.

Maar **nooit 'n belofte nie.**

Ek was oortuig dat oupa Vincenzo, waar hy ook al was, na my en sy kleinseun gekyk het, en beslis sou gesê het:

“Wel, seuns. Werk gedoen.”

Die flouste glimlag.

En toe:

“Nou, aan die werk. Hou die noir vir die naweek – maar altyd ná die familie.”

Ferdinando